

Paralympische topsporters:

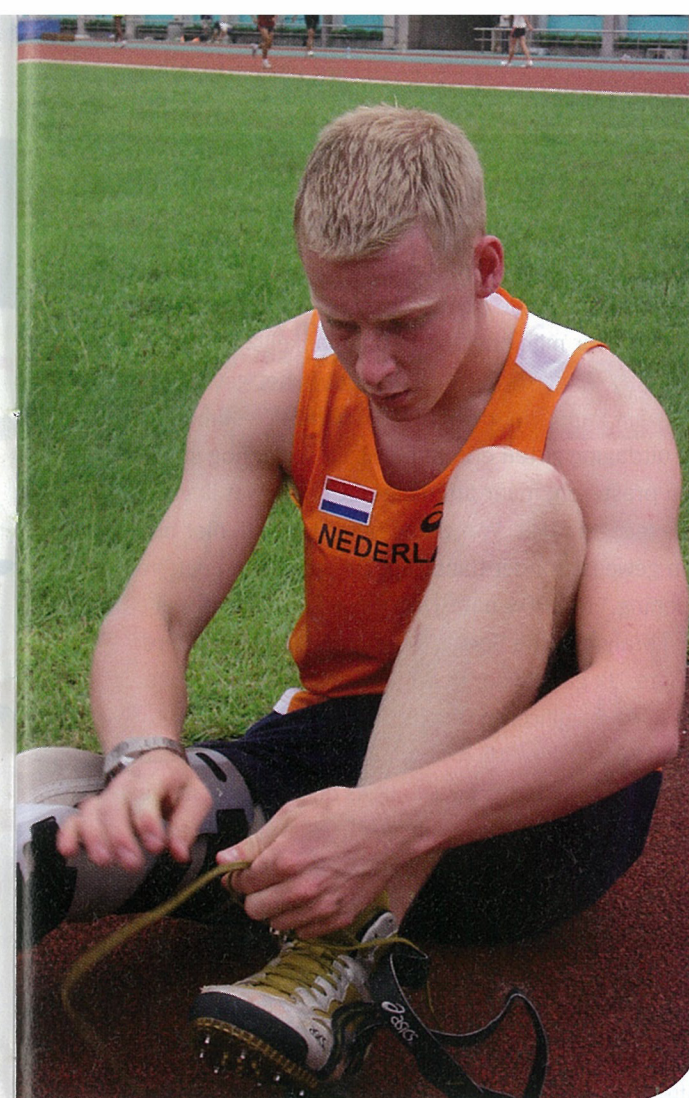
Medailles winnen, beperkingen overwinnen

Gehandicapte sporters zien hun beperking als een uitdaging om te laten zien dat hun prestaties niet onderdoen voor die van valide sporters. Ze vinden het onterecht dat de media nauwelijks aandacht besteden aan de Paralympische Spelen in Peking en Hong Kong. Erica Terpstra, voorzitter van NOC*NSF, kan 'een doorbraak' melden: de NOS zendt tijdens de Spelen van 6 t/m 17 september elke avond van 19.30-20.00 uur reportages en samenvattingen uit op Nederland 2. Vijf paralympische topsporters vertellen op weg naar China over hun sport, hun ambities en verlangens.

Speerwerpen, Ronald Hertog

"Op school vond ik speerwerpen superleuk, maar een atletiecarrière ambieerde ik niet. Ik speelde recreatief korfbal", zegt Ronald Hertog (19) uit Moordrecht. "Daar ben ik niet snel genoeg meer voor. Na een auto-ongeluk raakte ik in 2003 mijn rechter onderbeen kwijt. Frank Dick, de bondscoach van de sprinters bij wie ik als onderdeel van mijn revalidatie een loopcurcus heb gevolgd, bracht me in contact met atletiek." Op zijn advies ging Ronald naar Nenijto in Rotterdam. Omdat lopen niet echt een optie was, concentreerde hij zich al snel op speerwerpen. Als de atleet voor 30 juni de limiet haalt, mag hij naar Peking. "In mijn klas-se moet ik minimaal 46 meter werpen. Dat zit er in, op voorwaarde dat ik niet te veel stomproblemen

krijg. Speerwerpen doe je vanuit je benen, als je een half been mist is dat moeilijk. Een valide atleet gooit 90 meter, wij zitten ruim over de helft." Ronald traint zes keer per week. "Ik moet opletten dat ik mijn zwakke been blijf gebruiken, het bovendeel moet getraind blijven." "Zonder mijn ongeluk was ik niet aan topsport gaan doen. Het heeft er wel altijd ingezet, maar nu is het eruit gekomen. Een geluk bij een ongeluk", lacht Ronald, die vorig jaar met een worp van 46,81 meter tweede werd tijdens de World Games in Taiwan. Hinderen laat de student fijnmechanica zich niet door zijn beperking. "Ik ga er vanuit dat ik alles kan. Je bent net zo gehandicapt als je jezelf maakt en als mindervallide sporter ben je weliswaar minder in afstand, maar

meer in prestatie." Samen sporten met validen vindt hij geweldig. "Tijdens de Fanny Blankers Koen Games hadden wij een eigen wedstrijd en 10.000 man publiek!"

Paardrijden dressuur, Sabine Peters

Sabine Peters (25) uit Cuijk heeft zowel in de valide als de gehandicaptensport veel prijzen gewonnen. "Vanaf mijn geboorte is een deel van mijn onderbeen niet meegegroeid. Dat is daardoor wat korter. Ik heb er zelf niet zoveel last van, maar een paard vraagt om twee benen. Als hij aan de ene kant minder druk ervaart dan aan de andere gaat hij scheeflopen, maar als het paard goed op hulpen reageert is het goed te doen." De amazone moet nog één keer vormbehoud

tonen en dan mag ze met Papillon bewijzen wat ze kan tijdens de Paralympische Spelen. Ze is volop in training voor Hong Kong, maar heeft al grootse plannen voor daarna. "In de reguliere klasse voor valide sporters, rijd ik één klasse onder de Grand Prix, waarin Anky van Grunsven uitkomt. Ik heb de ambitie na de Spelen in de Grand Prix te starten." Sabine zou ook zonder beperking voor de paardensport hebben gekozen. "Toen ik zes was bereed ik mijn eerste pony. Ik heb jarenlang deelgenomen aan wedstrijden, maar met jonge paarden kun je niet op topniveau meerijden. In mijn klasse zat ik vaak bij de besten. Ik heb altijd met de reguliere sport meegedaan, tot ik een meisje tegenkwam dat een deel van haar arm miste. Zij reed internationaal én tijdens de Paralympics en vroeg of ik wilde meedoen." Sabine laat zich absoluut niet beperken door haar handicap. "Ik word er eerder door gestimuleerd. Het is straks een hele uitdaging om de gewone Grand Prix te rijden. Het zou keileuk zijn als ik ondanks mijn handicap die prijs kan binnenhalen." Sabine wil zowel de reguliere als de paralympische sport niet missen. "Gehandicapte sporters leveren misschien een nog grotere prestatie dan valide. Ik kan nu meedoen in China, maar weet niet of ik ooit zal kunnen uitkomen tijdens de Olympische Spelen."

Zitvolleybal, Petra Westerhof

Petra Westerhof (38) is klassenassistent op een school voor zeer moeilijk lerende kinderen in Stadskanaal. "Op 3-jarige leeftijd verbrijzelde een SRV-wagen mijn linkerbeen. Vijf jaar later ben ik gaan volleyballen. Ik heb het geschopt tot de derde divisie als hoofdaanvalster. Na een kraakbeenoperatie functioneerde mijn linker knie vrijwel niet meer en moest ik na achttien jaar stoppen met staand volleybal. Veel meer had er door mijn beperking toch niet ingezet. Ik ben er wel sterk door geworden. Lichamelijk én geestelijk. Negen jaar geleden begon ik met zitvolleybal en sindsdien ben ik lid van het Nederlandse zitvolleybalteam, dat door het winnen van het EK in 2007 is gekwalificeerd voor deelname aan de Paralympische Spelen." Petra weet wat haar en haar team te wachten staat, ze was er in 2004 ook bij. "De Spelen zijn het belangrijkste wat ik in mijn sportcarrière heb meegemaakt. Ik kijk ernaar

Gehandicapte sporters leveren misschien een nog grotere prestatie dan valide

uit het nog een keer te mogen beleven. Toen hebben we zilver gehaald, dit jaar doen we er alles aan om de kleur van de medaille te veranderen. Mijn beperking heeft me altijd gemotiveerd. Ik kan mijn knie niet buigen, maar dat weerhoudt me niet van te klimmen, duiken of wandelen. Ik laat me tijdens het sporten, maar ook in het dagelijks leven, door niets belemmeren. Behalve dan dat ik niet zomaar over het strand ga huppelen, omdat een verbrijzeld been geen fraai gezicht is." Ten slotte: "Wist je dat ook mensen zonder beperking kunnen meedoen aan zitvolleybalwedstrijden? We 'zitten' steeds vaker tussen staande spelers."

Zeilen, Thierry Schmitter

Thierry Schmitter houdt van extreme uitdagingen. De van oorsprong Fransman was in 1995 lid van de K2-expeditie. Drie jaar later beklom hij de Shishapangma in Tibet. Datzelfde jaar werd Thierry tijdens het ijsklimmen door een lawine meegesleurd. Hij viel zestig meter en brak zijn rug, met als gevolg een complete dwarslaesie. "Ik volgde een opleiding tot berggids. Als ingenieur zat ik te veel binnen." Zonder handicap zou Thierry voor de bergsport gekozen hebben. "Zeilen is therapeutisch, maar wel een sport die ik al kende en die voor mij qua mentaliteit en benadering het dichtst bij het klimmen ligt. Het geeft me de kans om het op

te nemen tegen validen. In het 2.4mR-wedstrijdschip kan ik, ook tijdens de Paralympics, alleen varen. Mijn eveneens gehandicapte sparringpartner, die dankzij een prothese kan staan, helpt me met het in en uit het water halen van de boot."

"Ik was voor mijn ongeluk zo onafhankelijk en ik heb zoveel extreme dingen gedaan, dat ik het gevoel heb dat mijn handicap me in alles beperkt. De stimulans en de uitdaging zitten erin te bewijzen dat ik nog steeds kan presteren, maar altijd afgezet tegen wat ik vroeger heb meegemaakt. Wat zeilen betreft, zou ik niet beter zijn geweest zonder handicap. Die gedachte geeft vol-doening." In 2004 nam Thierry voor het eerst deel aan de Paralympische Spelen en haalde meteen de derde plaats. "Ik ga nu voor goud", lacht hij. Thierry moet zich nog kwalificeren tijdens een wedstrijd in Zuid-Frankrijk: "Dat lukt!" De topsporter die zijn intellectuele uitdaging vindt in zijn baan als octrooi onderzoeker bij het Europees Octrooibureau in Rijswijk, zou graag willen dat de Paralympische Spelen worden vervangen door extra categorieën bij de Olympische Spelen. "Ik pleit niet alleen voor maatschappelijke acceptatie, maar ook voor integratie van de gehandicaptensport."

Wielrennen, Alfred Stelleman

Alfred Stelleman (41) werkt al 12½ jaar als administratief medewerker op een hogeschool in Eindhoven, waar hij op de fiets naartoe gaat. Op zijn route rijden geen auto's, maar toch is het bijzonder omdat Alfred sinds zijn geboorte staar heeft. Na een operatie is zijn gezichtsvermogen verbeterd. "Ik heb eerst hockey en judo gedaan, voordat ik ging hardrijden op de schaats en iemand van de Tandem Racing Club, die wist dat ik visueel gehandicapt was, mij ontdekte. Hij vroeg of ik wilde tandemracen. Het eerste jaar kwam ik niet verder dan de middenmoot, maar de eerste keer dat ik deelnam aan het WK werd ik vijftiende. Ik had talent. Twaalf jaar lang heb ik met Ad Verhoeven als piloot gereden. Nu rijd ik alweer voor het derde jaar met Jaco Tettelaar. Samen met Ad heb ik meer dan 20 wedstrijden gewonnen. Hoogtepunt was in 1992 het winnen van goud tijdens de Paralympics van Barcelona." Alfred zou sowieso voor wielrennen hebben gekozen. "Vanwege het individuele karakter en het constante gevecht met mezelf en de natuurelementen." Alfred, die 10-12 uur per week traint, denkt dat het zal lukken de kwalificatie voor Peking te halen. Op Mallorca hebben Jaco en hij pas nog getraind en dat voelde goed. Ook Alfred ziet zijn beperking als een stimulans. "Het mooie van de tandem is dat de integratie tussen gehandicapte en valide sporters goed uit de verf komt."